

чїе; и ты можешь да спечелишь тоя миръ ако го тръсишь. Между това азъ ще ти прикажж за нѣкои нѣща, които ся случили.

Въ нѣкой градъ живѣла една сиромахкыня стара вдовица, която была овдовяла преди нѣколко години, а ся утѣшавала за лишеніе-то на мѣжъ-тъ си съ сына си, който ся грыжалъ за неѣж, и ималъ кѣмъ неѣж истиннѣ любовь. Въ еднѣ голѣмѣ зимѣ сынъ и' като не намѣрилъ работѣ въ градъ-тъ, станалъ слуга на единъ господарь, и вечерь-тѣ въ истый день отишелъ съ господарь-тъ си въ чуждѣ землѣ, безъ да ся прости съ майкѣ си: като тръгнувалъ той далъ на единъ вѣренъ неговъ прїятель едно количество отъ пары, които спечелилъ съ потъ-тѣ си, и му ся помолилъ да гы даде на майкѣ му, и да и' каже, че, ако може, и за напредъ ще и' провозда помощь. Не было възможно да ся опише печаль-тѣ на вдовицѣ-тѣ: тя мысляла, че загубила подирнѣ-тѣ си надеждѣ въ животъ-тъ си. Минували дни и години, но тя не могла да престане отъ да плаче и да въздыша тежко за сына си. Тя желаяла още веднажъ да го види, или да чуе сладкый-тъ му гласъ, че послѣ да умре. Отъ годинѣ на годинѣ тая вдовица малко по навыкнала и ся понаучила на свое-то несчастіе, ако и да не престанувала да жалѣе за отдалечаваніе-то на сына си. Отъ день на день тя падала въ по голѣмѣ сиромашіѣ, защото не могла да получи никоѣж помощь отъ сына си. При това